

လရောင်လင်း

ချစ်တဲ့ သခင်

ချစ်တဲ့ သခင် ...

Intro

သခင် ...

သခင်ဆိုတာ ဘယ်လိုလူမျိုးကို ပြောတာလဲ ...

သခင် ... ကိုယ့်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ သူ

သခင် ... ကိုယ့်အပေါ် ကျေးဇူးရှိတဲ့ သူ

သခင် ... ကိုယ်ကျေးဇူးဆပ်၍ မကုန်နိုင်တဲ့ သူ တစ်ယောက်ပါ

ဒါပေမဲ့ အကျွန် ... သခင်အပေါ်မှာ အကြွေးပဲတင်ခဲ့တယ်

ကျေးဇူး ပြန်ဆပ်ခွင့်ဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး ...

နောက်တစ်ဖန် အခွင့်ရေးများ ရှိခဲ့ရင် ... အကျွန် သခင်ကို သေတဲ့
အထိ ခစားချင်ပါတယ် သခင် ...

အခန်း ၁

နေရီရီညနေစောင်း အချိန်လေးမှာ ... လူတချို့ ဟေလင်
ရှေးဟောင်း တိရစ္ဆာန်ရုံ ပြတိုက်ကြီးသို့ သုတ်သုတ်ပျာပျာ ဝင်လာကြသ
ည် ။

"ဘာဖြစ်ကြတာလဲ ... ဘာဖြစ်တာလဲ "

ခေါင်းဖြူဖြူ မုတ်ဆိတ်မွေး ဖြူဖြူနဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက် အပြင်
ဘက်က လူတချို့ရဲ့ အသံကြောင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက် လာလေသည်။ ။

"ဒူဒူဘိုးဘိုး ... "

"ဒူဒူဘိုးဘိုးရေ ... မြန်မြန်လာကြည့်ပါဦး"

အပြင်ဘက်က ပျာယာခတ်နေတဲ့ အသံတွေကြောင့် ချည့်တုန်ချည့်နဲ့
ဖြစ်နေသော်လည်း ထိုအဘိုးကြီး မြန်မြန်လျှောက်လှမ်း လာလေသည်။ ။

"ဘာဖြစ်ကြတာလဲကွယ် ... "

သူ့အပြင်ကို ထွက်ကြည့်လိုက် မီးခိုးမှို င်းရောင်ကို အဖြူရောစပ်
ထားသည့် ခပ်ကြီးကြီး ဝံပုလွေတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"အိုး ... ဒါ ... ဒါ ... "

အဘိုးကြီးလည်း ချက်ချင်း အံ့သြသင့်သွားလေသည်။ ။

"ဘိုးဘိုး ဒါ တော်တော်အရောင်လှတဲ့ ဝံပုလွေတစ်ကောင်နော်"

အဘိုးကြီးလည်း တော်တော် ပျော်သွားသည့်ပုံနှင့် လဲနေသော
ဝံပုလွေအနား ကပ်သွားလေသည်။ ။ ဝံပုလွေရဲ့ နေရာအနှံ့ကို လိုက်
ကြည့်နေပြီး ... သူ့တပည့်တွေကို မျက်စောင်းထိုး ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မင်းတို့ တွေ သူ့ကိုဘယ်လို ဖမ်းလာတာလဲ ... ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ
"

"ဒီနားတစ်ဝိုက်က တောနားမှာ တွေ့တာပါ ... အတင်းထွက်ပြေး
တာမို့ မနည်းလိုက်ဖမ်းရင်း နည်းနည်း လက်လွန်သွားတယ်"

ဟုတ်ပါတယ် ... ဝံပုလွေရဲ့ လည်မျိုမှာ သူတို့ ရိုက်နှက်ထား၍ သွေး

တချို့ ပါးစပ်မှ စီးကျနေပါသည်။ ။

အဘိုးကြီး တော်တော်ပျာယာခတ် သွားပုံရပါတယ်။

"ငါက အရှင်လိုချင်တာကွ ... ဝံပုလွေဆိုတာ ရှားပါးမျိုးနွယ်လေ
မင်းတို့ ကွာ ... မြန်မြန် ... သူ့ကိုပြန်ကုသရမယ် ... ကုသဆောင်သယ်
သွား ... "

ဒုဒုဘိုးဘိုးရဲ့ အမိန့်ကြောင့် သူတို့ တွေ ဝံပုလွေကို ကုသဆောင်မြန်
မြန် ပို့လိုက်ကြသည်။ ။

ကလစ်ပ် ...

စမ်းသပ်ခန်းမှ မီးခလုတ်ဖွင့်လိုက်ရာ ... အလင်းရောင် စူးစူးကြောင့်
ဝံပုလွေရဲ့ ညှိဖျော့ဖျော့ မျက်လုံးတစ်စုံ ပွင့်လာခဲ့သည်။ ။

"လည်ပင်းကို ထိသွားတာပဲ ... ဆေးထိုးပြီးပြီလား"

"အင်း ... "

"တစ်ချက် ကြည့်ရအောင် ... "

တိရစ္ဆာန် ဆရာဝန်တချို့ရဲ့ စမ်းသပ်မှုအောက်မှာ ထိုဝံပုလွေ
ရုန်းကန်မရ ဖြစ်နေသည်။ ။ ဆေးထိုးထားသော အရှိန်ကြောင့် မျက်လုံး
အဝိုင်းသားနှင့် ယစ်မူးစွာ ထိုဆရာဝန်တွေကို ကြည့်နေမိသည်။ ။

ထိုမီးရောင်စူးစူးတို့ ကို မြင်တိုင်း ... သူ့ရင်ထဲမှာ ကြင်ခံစားနေရသ
လိုပင်။

သခင် ...

မျက်လုံးကို အဖြူရောင်ပုဝါ စီးထားသော နန်းတွင်းဝတ်စုံနှင့် လူ
တစ်ယောက် ... မျက်လုံးက ဒဏ်ရာကြောင့် ပါးပေါ်တွင် သွေးတစ်စက်

စက် စီးကျနေပြီး ... လူတွေအလယ်မှာ ကဲ့ရဲ့ ရွံရှာခြင်းကို ခံနေရသည်။ ။

"စုန်းကောင် ... ဘုရင့်ရတနာတွေကို ခိုးဖောက်တဲ့ သူခိုးကောင် ...
သေမိန့်ကျတာ ကောင်းတယ်"

"သတ်ဟေ့ ... သတ်ဟေ့ ... "

ထိုလူဟာ ထင်းပုံတွေအလယ်မှာ ကြိုးတုပ်ခံထားရကာ ... ရဲမက်
တချို့ မီးရှို့ဖို့ လုပ်နေကြသည့် မြင်ကွင်းများ ...

"သခင့်ကို စိတ်မပူပါနဲ့ နော် မန်သာ ... သခင့်ရဲ့ မတရားမှုကို ဖော်
ထုတ်ပေးပါနော် မန်သာ ... မန်သာကိုယ့်တယ် ... မန်သာ အသက်ရှင်ရ
မယ် မန်သာသခင့်အတွက် အသက်ရှင်ပေး ရမယ်နော် ... မန်သာ "

သူ့ရဲ့ အသံဟာ ... ဝံပုလွေတစ်ကောင်ရဲ့ ရင်ကို နာကြင်စေသည်။ ။

သူ့နာမည်ကို ကျယ်လောင်စွာ ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့်
အိပ်မက် အတိတ်ထဲကနေ နှိုးထလာခဲ့သည်။ ။

*ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ... *

နေရာကိုကြည့်ပြီး တွေးလိုက်တော့ ...

*ငါထပ်ပြီး ... အကျဉ်းထဲ ရောက်ပြန်ပြီလား ... *

သူ တိရစ္ဆာန်ရုံကို ထပ်ရောက်နေတာ သိလိုက်ရတော့ တော်တော်
လေး စိတ်ပျက်သွားကာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

"မာမီ ... မာမီ ... ဒီအကောင်လေးကို သဘောကျတယ်"

ရုတ်တရက် ကလေးမလေး တစ်ယောက် သူ့အနားကိုကပ်လာ၍ သူ
စိုက်ကြည့် နေခဲ့မိသည်။ ။

*ငါ့ကိုများ သဘောကျတယ်တဲ့ ... ငါဘယ်လို အကောင်လဲဆိုတာ မ

သိသေးလို့ ပါ*

ကလေးမလေးက သူ့ကိုချုပ်ထားတဲ့ သံတိုင်တွေအနား အရမ်းကပ် လာလေသည်။ ။

"သမီး ... သမီး ... အဲဒီအကောင်နား မသွားနဲ့ လေ ... "

ကလေးရဲ့ အမေက သူ့သမီးကို ပြေးဖက်ကာ အဝေးသို့ ဆွဲခေါ်သွား သည်။ ။

"မာမီ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် "

"အဲဒါဝံပုလွေကြီးလေ သမီးလေးကို ကိုက်လိမ့်မယ် ... လာလာ ... တခြား သွားကြည့်ရအောင် ... "

ကလေးမလေးကို သူမအမေ တခြားနေရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ။

ငါ ဒီနေရာမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ ... ငါသခင့်ကို ရှာရမယ်လေ ... နှစ်တစ်ရာ ... အင်း... တစ်ရာပဲ ရှိပါသေးတယ် ... တစ်ရာက အရမ်း စောသေးလို့ သခင်ပေါ်မလာသေးတာ ဖြစ်မယ် ကျွန်တော် သက်တမ်းမ ကုန်သရွေ့ သခင့်ကို စောင့်နေမှာ ပါ ဒီနေရာလည်း အဆင်ပြေပါတယ် . .. လူအလာများ တော့ သခင်နဲ့ များ တွေ့မလား ... သခင်ဘယ်ဘဝများ ရောက်နေလို့ ပါလိမ့် ...

သူ့ရဲ့ မျှော်ကိုးစောင့်ဆိုင်း နေသံလေးကို ... တစ်စုံတစ်ယောက်များ ကြားနိုင်လေမလား...

"ယင်းပင်မှိုင်း ဘယ်ရောက်သွား ပြန်ပြီလဲ ... မြန်မြန်လာ ... "

ဂုတ်ထောက်လောက်ရှိသော ဆံပင်အလိပ်ကို နီညိုရောင် ဆိုးထား သော မလှသည့်ရုပ်ကို သရဲပုံပေါက်အောင် ပြင်ဆင်ထားသည့် အီရီဆာ

ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အတင်းခေါ်
နေဟန် ရှိသည်။ သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါး ကပ်နေသော်လည်း
ဝတ်စားပုံကအရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ခေတ်ဆန်နေပေသည်။ ။

ထိုနာမည်ရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာလည်း အီရီဆာရဲ့ ခေါ်သံကိုကြားတော့ အမိ
နို့အတိုင်း မြန်မြန်လာဖို့ ဆိုင်းပြင်နေဟန် ရှိသည်။ ။ တစ်ဖက်က မအား
တဲ့ အလုပ်ကို မြန်မြန် လက်စသတ်ရင်းပေါ့...

သူမ၏ အော်သံကြောင့် မျက်နှာမှာ အိုးမည်းတွေ ပေပွနေ
သော်လည်း မသုတ်နိုင်ပဲ ယင်းပင်မှိုင်း မြန်မြန် လာလေ၏။

"ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သလားဗျ"

ယင်းပင်မှိုင်း မှာ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်လုနီးပါး ရှိသော်လည်း ပ
ညာမသင်ကြား နိုင်ခဲ့ပေ။

အဓိကက အီရီသာ ဆိုတဲ့ မိထွေးကြောင့်ပါ။ ယင်းပင်မှိုင်းရဲ့ အဖေ
က အီရီသာကိုယူခဲ့ပြီး သူမရဲ့ သား(မယားပါသား)ကိုသာ ပညာသင်
ကြားပေးခဲ့ပြီး ယင်းပင်မှိုင်းကို ကျောင်းမထားခဲ့ပေ။

ယင်းပင်မှိုင်းမှာ ပညာမတတ်ပေမဲ့လည်း သူတစ်ပါးကို ကူညီတတ်
သည်။ ။

လူတကာနှင့် ဆက်ဆံရေး ကောင်းသည်။ ။ ဖော်ရွေတတ်သည်။ ။ ဒါ
ကြောင့်လည်း သူ့ရဲ့ ရုပ်ရည်က ကြည်လင်ပြီး ကြည့်ကောင်းနေသည်။ ။
တနေကုန် အလုပ်မပျက် ခိုင်းနေသောကြောင့် မှန်တောင် မကြည့်နိုင်
သော်လည်း သူ့ရုပ်လေးက တော်တော်စတိုင် ကျပေသည်။ ။

"ခေါ်တယ် ... ခေါ်တယ် ... ခေါ်လို့ လည်း အာပေါက်နေပြီ လာစမ်း ..

"ဒီနေ့ သားသူငယ်ချင်းတွေ အိမ်ကို အလည်လာမယ်တဲ့ မင်း ဧည့်ခန်းကို သေချာသန့်ရှင်း ဖုန်တစ်စက်မှ မမြင်ချင်ဘူး ပြီးတော့ဆိုင် ကိုလည်း အော်ဒါတွေ ရောက်နေတယ် နင်သေချာ သွားပို့လိုက်ဦး ... ငါ ပြောတာ နားလည်လား"

သူမခိုင်းတာတွေက များ လွန်းလို့ မှိုင်း ဘယ်ဟာက စလုပ်ရမယ်မ သိ။

"အန်တီ ခုနကပဲ ကားဆေးဆိုလို့ ကားဆေးနေတာ မပြီးသေးဘူး လေ ကျွန်တော် ဘယ်ဟာအရင် လုပ်ရမှာ လဲ"

"အကုန်လုံးကို နေ့လယ်မရောက်ခင် ပြီးအောင်လုပ်ထား"

"ကျွန်တော် အခုထက်ထိ မနက်စာ မစားရသေးဘူးလေ"

"အဲဒါတွေ အကုန်ပြီးမှ စားတော့။ ထမင်းစားတာ အလုပ်မဟုတ်ပါ ဘူး ... လုပ် ... မြန်မြန်..."

သူမကတော့ ဆက်ကော့လက်ကော့နဲ့ ဆွတ်ဖာခုံပေါ် အခန့်သား ပြန်ထိုင်သည် ။ မှိုင်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲကသိကအောက် ဖြစ်သွား သည် ။

*အော် ... စာနာစိတ်မရှိတဲ့ မိန်းမကြီးပဲ ... အိပ်ရာထပြီး မျက်လုံးနှစ် လုံး ဖွင့်ကတည်းက ခိုင်းလိုက်တဲ့ အလုပ်တွေ ငါ့ကိုစက်ရုပ်များ မှတ်နေ လားမသိဘူး ... သူ့သားကျတော့ မနက်စောစော စားသောက်ပြီး ကျောင်းကို အခန့်သား သွားရတယ် ငါ့ကျ ... တော်ပါလေ ... ငါ့ဘဝပေး ကံပေါ့ ... တစ်နေ့တော့ ငါလည်း ဒီလိုဝဋ်ကနေ လွတ်မှာ ပါ ... *

"ဟဲ့ မြန်မြန် သွားလုပ်ချည်လေ ... အလုပ်မပြီးလို့ ကတော့ ထမင်းမ ကျွေးပဲ ပစ်ထားလိုက်မှာ ... "

"ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ ... "

မှိုင်းအတွက် ထိုနှိပ်စက်မှုက ကျင့်သားရနေပါပြီ။

မှိုင်းကိုငေါက်သည် ။ အော်သည် ဆဲသည် ရိုက်သည် ။ ဒါပေမဲ့
လည်း မှိုင်းသိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းမနေပါ။ စိတ်ထဲလည်း မထားပါ။ အေး
ဆေး ဒီဘက်နားကဝင် ဟိုဘက်နားက ထွက်လိုက်ပါသည် ။ ဘဝကို
အေးအေးဆေးဆေး ဖြတ်သန်းတဲ့ သူ တစ်ယောက်ပင်။

အပိုင်း ၂

"ဦးလေးရေ ပီဇာပို့တာပါ "

"ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ ရှေ့နားချထားခဲ့လိုက်"

"ဟုတ် ... ထားခဲ့ပြီနော် ဦးလေး"

မှိုင်းလည်း သူ့အလုပ်ဖြစ်တဲ့ ပီဇာပို့တဲ့ အလုပ်လေးကို နေ့တိုင်းလုပ်နေခဲ့သည်။ ယခုလည်း ပါဆယ်မှာ ရှိ ပါဆယ်ထုပ်ကို ဝယ်သူဆီချခဲ့ပြီး စက်ဘီးနဲ့ ထွက်သွားလေသည်။

လေတဝေဝေ တိုက်ခတ်နေတဲ့ ကြားမှ စက်ဘီးစီးရင်း လေကောင်းလေသန့် တချို့ကို သူတစ်ကြိမ် ရှူရှိုက်လိုက်ပြီး ကျေနပ်စွာပြုံးနေသည်။

"အမယ်လေး ... ဘာလား ... ဘာလား ... "

မှိုင်းရဲ့ မျက်လုံးပေါ်သို့ လေထဲကနေ လွင့်မျောလာသော ပုဝါဖြူ တစ်ခု အုပ်မိုးသွားလေသည်။

"မန်သာ ... သခင်ကို မမေ့ပါနဲ့ နော် ... "

ထိုအခိုက်အတန့်မှာ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော တစ်စုံတစ်ယောက်အသံ ... ထို့နောက် မီးဝုန်းဝုန်း တောက်နေသည့် မြင်ကွင်းတချို့ကို မြင်လိုက်ရ၍ မှိုင်း လက်ကိုင်မငြိမ်တော့ပဲ စက်ဘီး လဲသွားလေ

သည်။

"အမယ်လေးဗျာ ... "

ကျွါ ... ဝုန်း ...

မှိုင်းမြေပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းပြင်း လဲကျသွားသည်။

မှိုင်းလဲကျသွားသော မြေပြင်မှ တုန်ခါသံတချို့ကို ခံစားလိုက်ရသည့်သူ ...

ဟင် သခင်လား သခင်လားဟင်

မန်သာ အရမ်း သိချင်ဇောတွေဖြစ်ပြီး သူ့ကိုချုပ်ထားသော သံတိုင်တွေကို သွားနဲ့ ဆွဲကိုက် လက်နဲ့ ခြစ်ကုပ်ပစ်၏။

ခြိန်း ခြိန်း ... ဟောင်း ... ဟောင်း

ထိုစဉ် မလှမ်းမကမ်းကနေ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော သူတစ်ယောက် သူ့ကိုထိန်းချုပ်ထားတဲ့ သံတိုင်တွေနဲ့ အနည်းငယ် လှမ်းတဲ့ နေရာမှာ လက်ပိုက်ပြီးသူ့ကို စိုက်ကြည့်နေတာ ... ။

စူးရှသော ထိုသူ့အကြည့်တွေ ... သခင်ရဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲ ... သူ့ကိုကြည့်ပြီး မဲလိုက်သော ထိုသူရဲ့ နှုတ်ခမ်းတစ်ခု ... သခင်ရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကောင်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ တစ်ပုံတည်းပါပဲ ... မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ငေးကြည့်မိရာ ... မန်သာ အရမ်းမျှော်လင့်နေသော သခင်ရဲ့ ပုံစံနဲ့ တစ်ပုံတည်းသော ထိုသူ့ကိုမြင်လိုက်ပြီး မန်သာရုန်းနေရာမှ အနည်းငယ် ငြိမ်ကျသွားသည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုသူနဲ့ မန်သာ နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့ချင်တာမို့ ဒီထောင်ထဲက ထွက်ရအောင် အတင်းရုန်းကန်ပြန်၏။

သခင် ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့တာလား ...

"ဒူဒူဘိုးဘိုးရေ သုံးခန်းမြောက်က ဝံပုလွေ သောင်းကျန်းနေတယ် လုပ်ပါဦး ... အရေးပေါ်..."

ထိုစဉ် သူရန်းကန်သောင်းကျန်း နေတဲ့ အတွက် သူ့ကိုထိန်းချုပ်ဖို့ တိရစ္ဆာန်ရုံက ထိန်းချုပ်ရေးသမားတွေ အခန်း၃သို့ မြန်မြန် သွားကြလေ သည် ။

လာကြည့်သော သူတချို့မှာ လည်း ကြောက်လွန်းလှ၍ မည်သူမျှ မ ကပ်ရဲကြ။

"ထိန်းချုပ်ရေးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန် ကြတာလဲ ... အား ... ကြောက် စရာကြီး"

လူတွေအကုန် ဘေးကပ်နေကြသည် ။ ထိန်းချုပ်ရေးတွေ ရောက် လာကြပြီး အခန်း၃ကို မေ့ဆေးတွေ ပစ်ဖြန်းလိုက်သည် ။

"ပါးစပ်ပိတ်ကြဟေ့ ... ဝေးဝေးသွားကြ"

အား ... ဘာတွေလဲ ... ငါသခင့်ဆီ သွားရဦးမယ် အား

မန်သာ အဝေးကထိုသူ့ကို စိုက်ကြည့်နေစဉ် မူးမေ့ဆေးတွေကြောင့် မန်သာ ယိမ်ထိုးလာခဲ့သည် ။

*ငါဒီမှာ နေခဲ့တာ မှားပြီလားမသိဘူး ဒါငါ့အတွက် အလုံခြုံဆုံးဆို ပေမဲ့ ... ငါ ... စိတ်ရှိတိုင်း ... ထွက်မရဘူးလေ ... ငါတစ်ချက် မေ့သွား တယ် ... *

မန်သာ ကိုယ်ကို ထိန်းမရတော့ပဲ လဲကျသွားသည် ။

*မူးလိုက်တာ ... သခင် ... သခင်ထပ်ပြီး ပျောက်ကွယ်မသွား ပါနဲ့

နော် ... *

မန်သာ မေ့မျောလုနီးပါး ဖြစ်နေသည် အထိ ထိုသူ့ကို အကြည့်မပျက်။ ထိုသူကတော့ မေ့ဆေးကြောင့် လဲသွားသောသူ့ကို ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

*ထွက်မသွားပါနဲ့ သခင်ရယ် ... *

သူလှမ်းတားချင်ပေမဲ့ မရတော့။ ထိုသူက ထွက်သွားနှင့်ပြီ။

ထိုသူ့နောက်ကျောလေးကို ငေးကြည့်ရင်း မန်သာ မေ့လဲသွားလေသည်။

*ငါခုနကဘာတွေ မြင်လိုက်တာလဲ ... မီးလောင်နေတာ ...

ငါဇာတ်ကားကြည့် များ ပြီနဲ့ တူတယ် ... *

မှိုင်း စက်ဘီးလဲလျက်လေး ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး သူရတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော ထိတ်လန့်ဖွယ် မြင်ကွင်းကြီးကို တွေးနေမိသည်။

"ဒီမယ်ရှင် အဆင်ပြေရဲ့ လား မသိဘူး"

ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့သို့ အဝါနုရောင် ဂါဝန်လေးနှင့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရပ်လိုက်သည်။

"ဟင်"

မှိုင်းလည်း သူ့ရှေ့ မတ်တတ်ရပ်နေသော ထိုမိန်းကလေးကို တစ်ချက် မော့ကြည့်မိပါသည်။

သူ့အပေါ်သို့ ကျရောက်လာမည့် နေရောင်ကို ကာဆီးထားကာ အုပ်မိုးရပ်နေသော ထိုမိန်းကလေး မျက်နှာတစ်ခုဟာ ဝင်းပဖြူစင်ပြီး ချစ်စရာအသွင် ဆောင်နေပေသည်။

လှသည် စူးရှသောမျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းတစ်စုံနှင့် ကျောလယ်ထိ ရောက်နေသော ဆံပင်တို့ ကို မြှောက်စည်းထားရာ သူမပုံစံလေးကြောင့် မှိုင်းအကြီးကြီး ကြွေမိသွားလေသည်။ ။

"လှလိုက်တာ ... "

"ရှင် ... "

မှိုင်း လွတ်ခနဲထွက်လာသော စကားကြောင့် သူမ အနေခတ်သွားသည်။ ။

"မ မ မဟုတ်ပါဘူး ... ဘယ် ... ဘယ်သူလဲလို့ "

"ကျွန်မပုဝါလေး ရှင့် ရှင့်လည်ပင်းမှာ "

"ဟင် ... "

မှိုင်းလည်း သူ့လည်ပင်းမှာ တင်နေတဲ့ ပုဝါကို ဆွဲချပြီး မတ်တတ်ရပ် လိုက်သည်။ ။

"ဒါ ... ဒါလား မသိဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မပုဝါပါ"

သူမ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ပုဝါကိုယူပြီး ထွက်သွားလေသည်။ ။

မှိုင်း သူ့ကိုငေးကြည့်နေရင်း ဒူးကဒဏ်ရာတောင် နာမှန်းမသိ။

*မျက်နှာလေးက အေးချမ်းလိုက်တာ ... *

မှိုင်းသူမကို မြင်မြင်ချင်း စွဲလမ်းသွားမိသလို။

တစ်နေရာမှာ တော့ မေ့ဆေးရှိန် ပြေပျက်လုနီးပါး ဖြစ်လာတဲ့ အတွက် သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေသော မန်သာ။

*သခင် ... သခင် ... *

စိတ်စေရာမှာ စွဲထင်နေသော သခင်ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ နိုးထလာခဲ့သူ မန်သာ။

*ငါဒီထဲမှာ ပဲရှိလို့ မဖြစ်ဘူးလေ ... ငါ့ရဲ့ သခင်ပေါ်လာခဲ့တာကို အရင်အတိတ်ကနဲ့ ရုပ်ကတစ်ထပ်တည်းပဲ ... သခင်ရယ် ... သခင်ကိုရှာဖို့ လွယ်အောင်လို့ လား ... သခင်ကို မှတ်မိအောင်လို့ လား ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်ရယ် ... သခင်ကိုဒီတစ်ခါ တွေ့ရတော့မှာ ပါ ... *

တိရစ္ဆာန်ရုံကနေ ကောင်းကင်ပြင်ကို သူမော့ကြည့်လိုက်သည်။

*လပြည့်နေ့ ရောက်တော့မှာ ပဲ ... ကောင်းကင်မှာ လမင်းကြီးကို သခင်နဲ့ တူတူ ကြည့်ခဲ့တဲ့ နေ့ကို လွမ်းလိုက်တာ ... *

မန်သာ ထလိုက်ပြီး သံတိုင်ကို အားနဲ့ ဆွဲ လိုက်လေသည်။

ကျီ ...

သူအားနဲ့ ဆွဲလိုက်ရာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သံတိုင်အဝကျယ် လာပြီး အပေါက်ဝလို ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုခါမှ တိတ်တဆိတ်သူ ရုံကနေ ထွက်သွားလေ၏။

သခင်ရှိရာကို ... ကျွန်တော် အရောက်လာခဲ့ပါမယ် သခင်

အပိုင်း ၃

"ဆရာ ... ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ပြီ"

ရုတ်တရက် သူတပည့် တစ်ယောက်ရဲ့ အသံကိုကြားရတော့ ခေါင်းဆောင်ဆရာသမား ဟု ထင်ရသည့် လူကြီးတစ်ယောက်က

စာအုပ်ပါးတစ်ခုကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ထိုသူ့ကိုထိုင်ခုံသို့ ထိုင်လိုက်လေသည်။ ။

ထို့နောက်ဆေးတံကို စွဲမြဲစွာ သောက်သုံးနေသော အသားညိုညိုနှင့် ဝတ်ရုံရှည်အမည်း တစ်ထည်ကို ဝတ်ထားသော ဆရာသိင်းလ်က သူ့အနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ပြောပါဦး ဘာသထင်းထူးလဲ"

ဆရာသိင်းလ်က မေးလာတော့ သူ့ဆရာနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် အသားခပ်ဖွေးဖွေး အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ကြည့်ကောင်းသော ထိုသူက စကားပြန်လာလေ၏။

"မျက်လုံးက အညိုဖျော့ရောင် အမွေးက မီးခိုးဖြူရောင်ရှိတယ် ပြီးတော့ တော်တော်လည်း အားကောင်းမယ့်ပုံပဲ မနက်က ကျွန်တော် သွားကြည့်တော့ အဖွဲ့တွေမနည်း ထိန်းလိုက်ရတယ် သူ့ရဲ့ အကြည့်တွေက တော်တော်လေးကို စူးရှပါတယ် သူက (Shapeshifter wolf) အသွင်ပြောင်း သမန်းဝံပုလွေ ဖြစ်နိုင်ချေများ ပါတယ်"

"ဟုတ်လား ... ဒါဆိုအဲဒီကောင်ကို ငါတို့ လက်ထဲ မိအောင်ဖမ်းရ မယ် ပယ်ဒယ်"

"ဆရာဘာလုပ်မလို့ လဲ ဖမ်းပြီးတော့"

"ဒီလိုပဲ ကိစ္စလေးရှိတယ် ... မင်းသာ အဲဒီအကောင်ကို တိရုတ္တန် ရံ ကနေ ခိုးထုတ်ဖို့ အဖွဲ့နဲ့ ကြံပါ"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... "

ထိုတစ်ယောက်ကလည်း အကြောင်းအရင်းကို သေချာမသိပါ။ သူ့ဆရာခိုင်းသည့် အတိုင်းသာ ထိုဝံပုလွေကို တာဝန်အရ ဖမ်းပေးဖို့ ကြံတော့သည် ။

"နေ့ချိန်မှာ ... ရင်ခုန်ရလွန်းတဲ့ မင်းနဲ့ တွေ့တော့ ... ချစ်စိတ်တွေ ပေါက်ဖွား ... သေချာတယ်... ချစ်မိနေပြီ"

ယင်းပင်မှိုင်း တစ်ယောက်ကတော့ သီချင်း တအေးအေးနဲ့ မှိုင်း ပီဇာဆိုင်ရှေ့မှာ ပန်းပင်ရေဖြန်း နေသည် ။

သူ့ဘာလို့ စိတ်က တက်ကြွနေရတာလဲ ဆိုတာကတော့ အရင်တစ်နေ့က တွေ့လိုက်တဲ့ မိန်းမလှလေး အကြောင်းကို တွေးမိနေလို့ ပါ။

သူ့ကိုကြည့်ရတာ ထိုမိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားနေပြီထင်။

သူ့အကြောင်း တွေးလိုက်ရင် ပျော်လာတာလို ရင်ခုန်လာတာလို မရိုးမယွတွေ ဖြစ်နေတာအမှန်။ ဒါတောင် တစ်ခဏတာတွေ့ရတဲ့ ဖြစ်ခြင်းနော်။

နောက်တစ်ကြိမ်များ ဆုံနိုင်ရင်ဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ယင်းပင်မှိုင်းတို့ ပန်းပင်ရေလောင်းရင်း စိတ်ကူးယဉ်လို့ ပေါ့။

ဝီဇာဆိုင်ကတော့ သူ့မိသားစု ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းပင်။

ဒါတောင် သူ့မိသားစုဆိုင်လေးကို မိထွေးတို့ က အုပ်မိုးထားလို့ သူ
က Deliver အဆင့်ပဲ ရှိတော့သည်။

ထိုစဉ် ဖြစ်ချင်တော့ သူပန်းပင် ရေလောင်းနေရင်း ... သူစိတ်ဝင်စား
ခဲ့မိသော မိန်းကလေး သူ့ရှေ့ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပါသ
ည်။

*အရင်တစ်နေ့က မိန်းကလေးပဲ ... *

ပန်းနုရောင် ဂါဝန်လေးနှင့်သူမက အရမ်းကလေး ဆန်လွန်း
နေသည်။ ပါးမို့မို့မှာ ခြယ်ထားသော ပါးအို့နီလေးကြောင့် သူမက
အရမ်းချစ်စရာ ကောင်းနေပေသည်။

ကြည့်ရတာ ဝီဇာ လာဝယ်သည် ထင့်။ သူလည်း ပျော်ပျော်ကြီး ကြို
ဆိုနေမိလေသည်။

"ကြွ ... ကြွပါခင်ဗျ ... JK ဝီဇာဆိုင်က ကြိုဆိုပါတယ်"

သူ့အပြုံးနဲ့ ကြိုဆိုတာကြောင့် သူမဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

"cheese pizza သုံးခုပေးပါ ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... cheese pizza သုံးခု ပါဆယ် ... "

မှိုင်း အနောက်ကိုတစ်ချက် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

"ရှင့်ကို မြင်ဖူးသလိုပဲ ... "

သူမမှာ ဇေဝေဝါနဲ့ မှိုင်းကို ကြည့်နေမိသည်။ သူမအကြည့်ကြောင့်
မှိုင်းလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် မနေတတ်ပေ။

မှိုင်းက သာမန် အဆင့်အတန်းလောက်လို့ ထင်ရပေမဲ့ သူ့ရဲ့

ရုပ်ရည်ကတော့ အတော်အတန် ကြည့်ကောင်းပြီး ယောက်ျားပီသတဲ့ ပုံမျိုး မိန်းကလေးများ နှစ်သက်နိုင်လောက်တဲ့ ပုံမျိုးဆိုတော့လည်း တစ်ခဏတာ တွေ့ခဲ့ကြပေမဲ့ ထိုမိန်းကလေးကတော့ သူ့ကို မှတ်မိလောက်မည် ထင်သည်။ ။

"ဪ အရင်တစ်နေ့က ကျွန်မရဲ့ ပုဝါကြောင့် စက်ဘီးလဲသွားတဲ့ တစ်ယောက်မလား ... မှတ်မိပြီ မှတ်မိပြီ ... အဲဒီနေ့က ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ... "

အဲဒီတော့မှ သူမမျက်နှာလေး နွမ်းသွားပြီး မှိုင်းကို တောင်းပန်လေ၏။

"မဟုတ်တာပဲ မတော်တဆဟာကို ရပါတယ်ဗျ ... "

သူစိတ်ဝင်စားနေမိတဲ့ ထိုမိန်းကလေးရဲ့ တောင်းပန်တာခံရတော့ မှိုင်း အားနာနာနဲ့ မတောင်းပန်ဖို့ တားခဲ့လေသည်။ ။

"ရှင်က ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင်လား ... "

"မဟုတ်ပါဘူး ... ယာယီပိုင်ရှင်ပေါ့ ဒီမှာ နေတာလား မင်းက"

"အင်း ... ရပ်ကွက် ၂မှာ နေတယ် ... "

"တူတူပဲဗျ ... ကျွန်တော်လည်း ရပ်ကွက် ၂ကပဲ ... "

မှိုင်းသူ့ကို စကားစနေမှန်း သူမသိ၍ နည်းနည်း ပြုံးမိပါသည်။ ။

"ဒီကနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ မသိဘူး ... "

မှိုင်း စမေးလာတဲ့ စကားကြောင့် သူမ မျက်စောင်းလေး တစ်ချက် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဟင့် လူလည်ကျတာပဲ ... ဆိုင်လာတဲ့ ဧည့်သည် ကို နာမည်ကအစ

နေရပ်အထိမေးရလား ... သိချင်ရင် ကိုယ့်ဘာကိုယ် စုံစမ်းပေါ့ ... "

အနောက်ကနေ လူတစ်ယောက် ပါဆယ်ထုပ်သုံးခုကို စားပွဲပေါ်လာ တင်တာကြောင့် သူမ ထိုပါဆယ်သုံးခုကို ယူကာ ပိုက်ဆံ ချထားခဲ့လေ သည်။

"ပိုရင်ပြန်မပေးနဲ့ တော့ ... "

ဒါကတော့ မိန်းကလေးတွေရဲ့ သပ်သပ်မဲ့ လုပ်ဇာတ်လေးတွေပေါ့။ သူမပြောလို့ သိတာထက်စာရင် မှိုင်းကို ကိုယ်တိုင်စုံစမ်းပြီး သိစေချင် လို့ ချက်ချင်းပင် ထွက်သွားတော့သည်။

မင်းလေးက တအားလူလည်ကျတာပဲ အဲဒါလေးကိုက ချစ်ဖို့ ကောင်း...

သူမအထာကို မှိုင်းသိပေမဲ့ ဘာမပြောတော့ပဲ သူမထွက်သွားသည့် နောက်ကျောလေးကိုပင် မှိုင်း ငေးကြည့်နေမိခဲ့သည်။

ည လူသူတိတ်ဆိတ်သည့် အချိန်တွင် ...

အိမ်ပြန်လမ်းဆီသို့ ဦးတည်သွားနေသော ဆရာသိင်းလ်၏ တပည့်ဖြစ်သူ ပယ်ဒယ်တစ်ယောက် ... အတွေးတချို့နှင့် အိမ်ပြန်နေပုံရသည်။

တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ အဲဒီဝံပုလွေ လွတ်သွားတယ်လို့ ကြားတယ် ... ဆရာကငါ့ကို အဲဒီအကောင်ကို ရှာခိုင်းထားတာ အခုလွတ်သွားပြီဆိုတော့ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... ခေါင်းခြောက် လိုက်တာနော် ...

သူက ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ လက်အောက်မှာ အလုပ်လုပ်နေရသူ ဆိုတော့လည်း ဘဝကရိုးရှင်းပြီး ဆရာခိုင်းတာပဲ လုပ်ရတဲ့ ဘဝပါ။

ထိုဆရာကပဲ သူ့ကို ကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့တာ ငယ်ကတည်းကပေါ့။

အခုတော့ သူ့ဆရာပေးတဲ့ အခန်းမှာ နေရင်း ... ထိုအခန်းဆီသို့ ခြေကျင်ပြန်လာ နေပုံရသည်။ ။

ထိုစဉ် သူ့အနောက်မှာ တစ်မိမိနဲ့ ကျောချမ်းလာတာကြောင့် ပယ်ဒယ်အနောက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ။

*ငါ့အနောက်က တစ်ယောက်ယောက် လိုက်လာသလိုပဲ ... *

သူ၏ စိတ်ထဲမှာ သူ့အနောက်ကနေ ခြေတစ်စုံ ကပ်လိုက်နေတယ်လို့ ခံစားရသည်။ ။ အနောက်မှာ ဘာမှ မရှိ၍ ပယ်ဒယ် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ။

"သခင် ..."

"အား ... "

ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့မှာ ဆံပင်ဖားလားနဲ့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ လန့်ပြီး ခြေမခိုင်တော့ပဲ လဲကျသွားသည်။ ။

"အဲဒါဘာကြီးလဲ ... ဘာကြီးလဲ ... "

ရှေးရိုးအဝတ်အစား ဖားလားကြီးနှင့် ခါးလောက်ရှိသော ဆံပင်များ စုတ်ဖွာနေသည့် လူတစ်ယောက် သူ့ဆီကို ပြေးကပ်လာ၍ သူ့နောက်သို့ ပြေးဆုတ်မိလေသည်။ ။

"သခင် ... သခင် ကျွန်တော့်ကို မေ့ပြီလား ... သခင်ကို ကျွန်တော် နှစ်တစ်ရာလောက် စောင့်ခဲ့ရတာ ... "

လဲသွားသော ပယ်ဒယ်ကို ထိုသူပြေးဖမ်း၍ ပယ်ဒယ် ငယ်သံပါအောင် အော်တော့သည်။ ။

"အရူး ... အရူးတစ်ယောက်မျိုး ... လာကြပါဦး ... "

ရုတ်တရက်ကြီး ဖားလာကြီးဆိုတော့ ပယ်ဒယ်လန့်ပြီး အတင်းထပြီး ထွက်ပြေးလေ၏။ ထိုမျက်နှာ မမြင်ရလောက်အောင် ဆံပင်တွေ ဖုံးနေတဲ့ သူက ပယ်ဒယ်ခြေထောက်ကို လှမ်းဖက်လေသည်။

"သခင် ... ကျွန်တော့်ကို ထားမသွားပါနဲ့ သခင် ... သခင်က ကျွန်တော့်အသက်ပါ ... သခင်..."

ထိုသူက သူ့ခြေထောက်ကို အတင်းဖက်ထား၍ သနားစရာ ဖြစ်နေတာကြောင့် ပယ်ဒယ် ရုန်းနေရာမှ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။

"ကဲ အရူးရယ် ဘယ်ကနေ လာတာလဲတော့ မသိဘူး ... ဒါပေမဲ့ မင်း ... "

ပယ်ဒယ် ဆက်ပြောမည်လုပ်စဉ် ထိုသူ မော့ကြည့်လိုက်ရာ သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းအစုံကို ပယ်ဒယ် ထင်ရှားစွာ မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုသူက မန်သာပင်။

ဘုရားရေ ... ဝံပုလွေရဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ချွတ်စွပ်တူနေတာ

ပယ်ဒယ် အရမ်းအံ့ဩသွားပြီး သူ့ကိုလက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးမိသည်။

"မင်း ... မင်း ... မင်းက ... ဝံ ... ဝံပုလွေမလား ... "

"ဟုတ်ပါတယ် သခင် မနေ့က ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့တယ်လေ ... ကျွန်တော်သခင်ကို ထပ်တွေ့ချင်လွန်းလို့ အဲဒီကနေ လွတ်အောင် ထွက်လာတာပါ ... "

မန်သာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက သူ့သခင်ကို လွမ်းတဲ့ စိတ်တွေ ဝေဖြာနေ

သည် ။ မတွေ့ရတာကြာပြီ ဖြစ်တဲ့ သူ့သခင်ရဲ့ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက် နဲ့ ထိကိုင်လိုက်သည် ။

ပယ်ဒယ်က အံ့သြဆွဲအနေတုန်းမို့ သူ့ကိုင်တာကို အသာငြိမ်ခံ လိုက် မိသည် ။

"သခင် ... သခင် ပြောင်းလဲမသွားဘူးနော် ... သခင်မျက်နှာ ..."

*ဒါဆို ဒီကောင်က သမန်းဝံပုလွေ ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့ လား ... ဆရာ က အမိဖမ်းထားလို့ ပြောတယ် ... အခုတော့ ငါဖမ်းစရာမလိုပဲ သူ့အလို လိုငဲ့ဆီ ရောက်လာတာကိုပဲ ငါကံကောင်းတယ် ပြောရမလား ... *

ပယ်ဒယ်လည်း သူ့ဘာသူ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်တွေးရင်း ...

"လာ ... "

"ဘယ်ကိုလဲ သခင် ... "

ပယ်ဒယ် မန်သာကို သူနေတဲ့ နေရာသို့ ခေါ်သွားလေသည် ။

ထို့နောက် အခန်းလေးတစ်ခုဆီသို့ ...

"အထဲကိုဝင် ... "

သူ့ကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ဥပမာခွေးလို သဘောထားပြီး ထိုအခန်းထဲကို ဝင်စေလိုက်တော့ ... သူ့သခင်ရဲ့ ခပ်စိမ်းစိမ်း စကားတွေ ကြောင့် မန်သာသူ့ကို လှည့်ကြည့်မိသည် ။

"ဘာကြည့်တာလဲ ... ငါက မင်းသခင်လေ ... ငါခိုင်းတာလုပ် ... အထဲကိုဝင်"

ပယ်ဒယ်လည်း တကယ်တော့ ဘာမှ မသိပါ။ မန်သာက သူ့ကို သခင်လို့ တမ်းတပြောဆိုနေတော့ သူ့စကားကို လိုက်နာမှာ မို့ မန်သာ

ကိုအထဲသို့ အမိန့်ပေး ဝင်စေလိုက်သည်။ ။

သူ့ရဲ့ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်တာနဲ့ ... မန်သာ သူဝင်ခိုင်းတဲ့ အခန်း
လေးထဲကို ဝင်သွားလေသည်။ ။

ဂျလောက် ...

ထို့နောက် လော့ချလိုက်၏။ ဒုန်း ... ဒုန်း ...

ထိုအခါအထဲမှ မန်သာလန့်ပြီး တံခါးကို အတင်းခေါက်မိလေ၏။

"သခင် ... သခင် ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်တာလဲ ... "

"အဲဒါမင်းနေရာလေ မင်းအဲဒီထဲမှာ နေရမယ် ... "

သူ့ကိုရုတ်တရက်ကြီး ပြန်ချုပ်ချယ်လာတော့ မန်သာ စိတ်ထဲထင့်
သွားပြီး တံခါးကို တွန်းဖွင့်ရင်း မေးလိုက်မိလေသည်။ ။

"သခင် ကျွန်တော့်သခင်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား ... "

"ငါတော့မသိဘူး ... မင်းငါ့ကိုအရင် သခင်ဆိုပြီး ခေါ်တာလေ ငါခိုင်း
တဲ့ အတိုင်း မင်းနေရမယ် ... "

ပယ်ဒယ်ပြောပြီး သိဌာန်စာရွက် တစ်ရွက်ကို တံခါးမှာ ကပ်ထားလို
က်သည်။ ။ အဲဒီလိုမလုပ်ခဲ့ရင် မန်သ တံခါးကိုဖောက်ပြီး ထွက်လာမှာ
ဆိုး၍ ပင်။

"သခင် ... ကျွန်တော် သခင်ကိုတွေ့ဖို့ အပိတ်လှောင် ခံထားခဲ့ကတဲ့
နေ့ရက်တွေများ ပါပြီ ... သခင်နဲ့ တွေ့တဲ့ အချိန်မှာ တောင် ကျွန်တော့်
ကို ဒီလိုမျိုး ပိတ်လှောင်ထားမလို့ လား ... သခင် ... "

သူ့သခင်နဲ့ တွေ့ဖို့ လာခါမှ သခင်ရဲ့ ပိတ်လှောင်ခြင်းကို ထပ်ခံရ
တော့ မန်သာ ရင်ထုမနာဖြစ်ရသည်။ ။ ရုပ်ကလည်း အရင်ဘဝက

မျက်နှာနဲ့ ခွဲမရအောင် တူလွန်းတော့ သူ့သခင်ဆိုတာတော့ သေချာနေပြီ
။ ဒါပေမဲ့ ဘယ့်နှယ် လုပ်ရက်ကြီးလဲ ဆိုတာတော့ မန်သာကိုယ်တိုင်ပင်
မသိပေ။

သူမည်မျှပင် တောင်း ဆိုသော်လည်း ... ပယ်ဒယ် တံခါးကို ဖွင့်မပေး
တော့။

အပိုင်း ၄

"Hay you ကျွန်မနာမည်ကို သိပြီလား ... "

ဆိုင်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေရင်း သူ့ပခုံးကိုလာပုတ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကြောင့် မှိုင်း လန့်သွားလေသည်။ ။

လှည့်ကြည့်လိုက်သော သူစိတ်ဝင်စားရတဲ့ မိန်းကလေးပင်။

"အော် ... မင်းကိုး ... ဟင့်အင်း ... မသိသေးဘူး ... "

"စုံစမ်းလို့ လား ... မစုံစမ်းခဲ့ဘူး ထင်ပါတယ် ... "

"မဟုတ်ပါဘူး ... ဘယ်လို စုံစမ်းရမှန်း မသိလို့ ပါ "

မှိုင်းစကားကြောင့် သူမမူနေသည် ။ အချိန်တွေအကြာကြီး ဆွဲလိုက်ရင်လည်း ဇွဲလျှော့သွားမှာ ကြောက်၍ သူမပြောပြဖို့ ပြင်လိုက်တော့သည်။ ။

"တကယ်ပဲ ... you ကမသိမှ တော့ ဒီကပြောပြရမှာ ပေါ့ နာမည်က ပန့်သိုင်းပါ "

(ပန့်သိုင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ရှေးရိုးသောင်အိုခေတ်မှာ ပန်းကလေးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရသည်)

"ပန့်သိုင်း ... နာမည်လေးက လှလိုက်တာ ... "

"ဒီက you ရဲ့ နာမည်ကရော ... "

"ယင်းပင်မှိုင်း ... "

"ဒါဆို you က ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ သူကြီးပေါ့လေ ... နာမည်ကတော့ မိုက်တယ် မှိုင်းလို့ ပဲ ခေါ်ချင်တယ် ရတယ်မလား"

"ရ ... ရပါတယ် ... ပန့်သိုင်း ... "

"မှိုင်းကခင်ဖို့ ကောင်းမယ်ထင်တာပဲ ... ကျွန်မက သူငယ်ချင်း အပေါင်းသင်းမက်တယ် တက္ကသိုလ်မှာ လည်း သူငယ်ချင်းတွေ ရှိပါတယ် ... အဲဒါနဲ့ အားမရလို့ ... ခင်လို့ ရတယ်မလား ... "

"ရ ... ရပါတယ် ... "

ပန့်သိုင်းကတော့ နှစ်လိုဖွယ် အပြုံးနှင့်ပြုံးပြပြီး ကဒ်တစ်ခုကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။

"ရှော့ ... ဒါကျွန်မရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်လေ မှိုင်းဆက်ချင်ဆက်ပေါ့ ... မဆက်ချင်လည်း နေပေါ့ ... "

သူမကတော့ သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ ချစ်စရာကောင်းသည်။ ။

သူမကလည်း မှိုင်းကို စိတ်ဝင်စားသည့်ပုံနှင့်ပင်။

သူမက ပြောပြောဆိုဆို ဆိုင်ထဲကထွက်သွား၍ မှိုင်း ကဒ်ကလေးကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။

*ပန့်သိုင်း ဘာလို့ ငါ့ကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးတာလဲ ... ငါ့သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေမှန်း သူသိသွားလို့ လား *

မနက်လင်းတော့ ပယ်ဒယ်တစ်ယောက် မန်သာရှိရာ အခန်းတံခါး
ကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ။

"အထဲကကောင် ထွက်ခဲ့ ... မင်းကို ဆရာ့ဆီပို့ရမယ်"

တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲကိုကြည့်တော့ သူထားခဲ့တဲ့ အခန်းလေး
ထဲမှာ မန်သာမရှိတော့ပေ။

ရှင်းလင်းနေတဲ့ အခန်းတစ်ခုကြောင့် ပယ်ဒယ် ထိတ်ထိတ်ပျာသွား
ပြီး မန်သာကိုရှာဖို့ ပြင်ရတော့သည်။ ။

ဆရာရှာခိုင်းထားတဲ့ အကောင်ဆိုတော့ ပျောက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။

"ဟာ ... ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ ... ဒီအခန်းထဲမှာ ဘယ်နားက
ထွက်ပေါက်ရှိလို့ ထွက်သွားရတာလဲ ... သူတို့ တွေများ လက်မြန်ချက် ...
"

ပယ်ဒယ် ထိုအခန်းထဲ နှံ့အောင်ရှာသည်။ ။ အရိပ်အယောင်တောင် မ
တွေ့တော့။

"ဟေ့ကောင် ... ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ ... "

သူလိုက်ရှာရင်း ဆွတ်ဖာခုံကို ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ဆွတ်ဖာ
အနောက်မှာ ကြီးမားသော နံရံအပေါက်ကြီး ဖြစ်လို့ နေသည်။ ။

"ဟာ ... ဒီကောင် နံရံကိုဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာလား ... "

*မဖြစ်တော့ဘူး ... လိုက်ဖမ်းမှ ... *

ပယ်ဒယ် သူ့ဆရာပေးထားတဲ့ ဓားတစ်လက်ကိုယူပြီး မန်သာကို လို
က်ဖမ်းဖို့ ထိုနံရံအပေါက်ကနေ ထွက်လာသည်။ ။

သူ့ရဲ့ အိမ်ထဲ လိုက်ပတ်ရှာလေ၏။

"ဟေ့ကောင် ... မင်းအထဲမှာ ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်နော် ... ထွက်လာခဲ့ ... "

ပယ်ဒယ်ကလည်း တော်ရုံတန်ရုံလူ မဟုတ်တော့ အိမ်ထဲမှာ တော့ မန်သာရှိနေသေးမှန်း သိသည်။ သူ့ကို ဖမ်းထားတဲ့ အတွက် ရန်ပြုလာမှာလည်း ကြောက်တော့ ဓားရင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး မန်သာကို ထွက်လာဖို့ အော်တော့၏။

ခလွမ်း ...

ထိုစဉ် သူ့မီးဖိုခန်းထဲက အသံကြားရ၍ ပယ်ဒယ်ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ... မီးဖိုခန်းထဲကို ပြေးသွားလေသည်။

"မင်း ... မပြေးနဲ့ ... "

ပယ်ဒယ် ဓားနှင့်ရွယ်လိုက်စဉ် ... မီးဖိုခန်းထဲမှာ ပန်းကန်လေး တစ်ခုကိုင်ကာ သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေတဲ့ မန်သာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နားမလည်တဲ့ သနားစရာ မျက်လုံးလေးနှင့် ကြည့်နေသူမန်သာ။

"သ ... သခင် ... ကျွန်တော် ဘယ်မှ မပြေးပါဘူး ... သခင့်အတွက် ... မ ... မ ... မနက်စာ ... ပြင် ... "

မန်သာသူ့အတွက် လုပ်ပေးနေမှန်း သိတဲ့ အတွက် ဓားကို သူလွှတ်ချလိုက်သည်။ အန္တရာယ်ပြုမှာ လည်း မဟုတ်တော့ ပယ်ဒယ် စိတ်ချသွားပြီး ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

"ငါမင်းကို ထွက်သွားပြီထင်နေတာ ... "

"သခင့်ဆီကနေ ကျွန်တော်ဘာလို့ ထွက်ပြေးရမှာ လဲ ... "

ထွက်မပြေးတာပဲ ကောင်းပါတယ် ... မင်းလိုသတ္တဝါမျိုးကို ဖမ်းရတာ လွယ်တာမှတ်လို့ ...

ပယ်ဒယ်တွေးနေစဉ် ... မန်သာ သူလုပ်ထားသော ဆန်ပြုတ် ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ပယ်ဒယ်ရဲ့ ခြေထောက်နားမှာ ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေ၏။

"ဘာလဲ ... ငါကလူမမာမို့လို့ ဆန်ပြုတ် သောက်ရမှာ လား ... "

"ကျွန်တော် အဲဒီပစ္စည်းတွေ မကိုင်တတ်လို့ ... ဒါကိုသေချာကြိုးစားလုပ်လိုက်ရတယ် ... "

ဘေးက လျှပ်စစ်မီးဖိုကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး သူ့အတွက် ခက်ခဲနေဟန်ပြတော့ ... ပယ်ဒယ်လည်း သဘောပေါက်သွားတာပေါ့။

"ဪ ... ဪ ... မင်းကလျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေ ဘယ်သိမှာ လဲ ... ရတယ် ... ရတယ် ... သောက်လိုက်မယ် ... မင်း ... မင်းရဲ့ ဆံပင်တွေ ငါ မျက်စိနောက် လာပြီ ... ညှပ်ပစ်လိုက် ... ဟိုဗီရိုထဲမှာ ငါ့အဝတ်တွေရှိတယ် အဲဒါတွေယူဝတ် ... "

"ဗျာ ... "

"သခင်ခိုင်းတာလုပ်လေ ... မြန်မြန် ... "

မန်သာကသူ့ကို သခင်နေရာမှာ ထားတာကြောင့် ပယ်ဒယ်သူ့ကို ခိုင်းချင်သလို ခိုင်းနေတော့သည်။ ။

*အရသာရှိအောင်တော့ ပြုတ်တတ်သားပဲ ... ဒီကောင် ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ... *

ပယ်ဒယ် သူပြုတ်ပေးထားတဲ့ ဆန်ပြုတ်တွေ အကုန်လုံး သောက်ပစ်

လိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင် အဝတ်အစား ရှာတွေ့သလား ... "

ပယ်ဒယ် မေးရင်း သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ။ မန်သာဝတ်ထားတာ က သူ့ညအိပ်ဝတ်စုံကြီးပင်။ ဆံပင်ကဖားလား ညအိပ်ဝတ်စုံအဖြူ ထည်ကြီးနဲ့ ဆိုတော့ ပိုလို့ တောင် သရဲနဲ့ တူ၍ ပယ်ဒယ် ရယ်မိတော့မည်။ သို့သော် ဟားတိုက် မရယ်မိအောင်တော့ စိတ်ကိုထိန်းထား၏။

သခင်ဆိုတော့ကား လူ့ခြွေ ထိန်းရသည် တို့ ဘာတို့

"မင်းကို ညအိပ်ဝတ်စုံဝတ်လို့ ဘယ်သူက ပြောလို့ လဲ ... "

"သခင်ပဲ ဝတ်ချင်တာ ယူဝတ်လို့ ပြောလို့ ... သခင်မကြိုက်ရင် မဝတ်တော့ပါဘူး ... "

"နေနေ ... မလုပ်နဲ့ တော့ ... ငါ့ကိုသခင် သခင်နဲ့ မခေါ်နဲ့ ... ပယ်ဒယ် လို့ ပဲခေါ် ... အဲဒါငါ့နာမည် ... "

*အိမ်း ... မကြာခင် ဆရာလက်ထဲ ရောက်မယ့်အကောင်ကို ငါက ဘာလို့ ငါ့နာမည် မိတ်ဆက်ပေးရမှာ လဲ ... တော်ပါ ... *

ပယ်ဒယ်တစ်ယောက် မန်သာကို ရင်းနှီးချင်စိတ် ရှိသော်လည်း သူက ဆရာခိုင်းလို့ ဖမ်းထားရတဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်မို့ သံယောဇဉ် မထားကောင်းမှန်း သိလေသည်။ ။

"ကျွန်တော် ... ပယ်ဒယ်လို့ ခေါ်ရမှာ လား ... "

" မဟုတ်ဘူး ... သခင်လို့ ပဲခေါ်တော့ ... ပြီးကျရင် သွားစရာရှိတယ် ... လိုက်ခဲ့ ... "

"ပန့်သိုင်း ... ကျွန်တော် ပြောချင်တာလေ ... "

မှိုင်းတစ်ယောက်တော့ ပန့်သိုင်းနဲ့ ခင်လာတာ အတော်ကြာပြီ။ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ တရင်းတနှီး ခင်မင်ခဲ့တာကြာတော့ သူ ဖွင့်ပြောချင်စိတ်တွေ ပေါက်နေလျက်။ သို့သော် ပြောချင်တာကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ စဉ်းစားရင်း သူ့လက်တွေ တုန်နေသည်။

ညနေခင်း ... ပီဇာဆိုင်လေးမှာ လေတဟူးဟူးနဲ့ အေးနေပေမဲ့ မှိုင်းရဲ့ လက်တွေက ချွေးစေးတွေပျံနေသည်။ ပန့်သိုင်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဘာပြောချင်နေလဲ ဆိုတာသိ၏။

"မှိုင်း ... ဘာပြောချင်လို့ လဲ ... ပြောလေ ... "

"ဟို ... ပန့်သိုင်းမှာ ရည်းစားရှိလား ... "

မှိုင်းပြောမယ့် စကားကိုရစ်ဝဲနေ၍ သူမရယ်မိပါသည်။

"ဪ ... ရည်းစားလား ... မကြာခင် ရှိချင်ရှိမှာ ပေါ့ ... ခုတော့မရှိသေးဘူး ... "

"ရည် ... ရည်ရွယ်ထားတဲ့ သူ ရှိတာလား ... "

"အင်း ... ရှိတယ် ... ဒါနဲ့ မှိုင်းခုနက ဘာပြောချင်တာလဲ ... ပြောလေ"

"စိတ် ... စိတ်တော့ မဆိုးပါနဲ့ နော် ... ပန့်သိုင်း ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ သဘောထားတာ သိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပန့်သိုင်းအပေါ် ... စိတ် ... စိတ်ဝင်စားနေမိတယ် ... "

မှိုင်း ... ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေတာကြောင့် အသံ
တွေတုန်နေသည်။ ပန့်သိုင်း သူ့စကားကို နားလည်ပေမဲ့ နားမလည်ချင်
ယောင် ဆောင်နေသည်။

"ဘယ်လိုကြီးလဲ ... နားမရှင်းဘူး ... "

"ကျွန်တော် ပန့်သိုင်းကို ချစ်နေမိပြီထင်တယ် ... "

"ရှင် ... "

နဂိုကတည်းက ဒီစကားကို ကြားရမယ် သိပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမ
အံ့သြသွားသည့်ပုံနှင့် မူနေလေသည်။

"ပန့်သိုင်း ... ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားလားဟင် ... "

"ဟင့်အင်း ... လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို ကျွန်မတားပိုင်ခွင့်မှ မရှိ
တာ ... မဆိုးပါဘူး ... "

"အဲ ... အဲဒါဆို ... ကျွန်တော့်အတွက် ... အ ... အဖြေ ပြန်ပေးနိုင်မ
လားဟင် ... "

"ဟယ် ... ချက်ချင်းကြီးလား ... စဉ်းစားပါရစေဦး ... "

"ဪ ... ဟုတ်သားပဲ ... ကျွန်တော် နည်းနည်း လောသွားတယ်"

"ရပါတယ် ... မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့ သူနဲ့
တော့ ထိုင်စကားပြောနေမှာ မဟုတ်ဘူး နော် ... ကျွန်မသွားပြီ"

ပန့်သိုင်း ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ဆိုင်မှ ထွက်သွားလေသည်။ အလွန်းတဲ့ မှိုင်း
တစ်ယောက် သူမချက်ချင်း အဖြေတန်းပေး သွားတာတောင် မသိလိုက်
ပေ။

*သူမ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ... *
